

Kapitel I – nu

Spräckligt tak, solmosaik. Trädens skuggor rörde sig över innertaksplankorna, fönstret suckade och knakade, sängen var varm. Det tog en stund innan jag kunde fokusera blicken helt, skärpan dröjde. Kvistmärkena ovanför mig, det hemliga mönstret, stjärnbilderna. Hundratjugosex från sängen till fönstret, vidare till byrån, till dörrkarmen. Hundratjugosex prickar störde mjukheten, tvingade mina ögon att skärpa sig.

Lätta gardiner dansade i draget från fönstret, en sval sommarbris mitt på morgonen. Söt sensommardoft letade sig in i rummet. Jag drog in den i näsan medan jag lade märke till mina långsamma hjärtslag. De var där precis som kvällen innan. Jag levde och insikten gjorde mig likgiltig, fast där fanns också ett litet sting av cynism i det svala.

Nu igen.

I dag igen.

Precis som alla andra dagar.

Jag steg upp ur sängen och utförde mina morgonrutiner exakt som vanligt: först toaletten, sedan tillbaka till sovrummet för att klä på mig, efter det köket och till sist återigen in i sovrummet med en nygjord ostmacka i handen. Satte mig ner på sängkanten och lyfte upp den bärbara datorn och lade den i knät. Loggade in. Uppkopplingen krånglade, precis som vanligt. Skogen var inte gjord för internet. Fast förmodligen var det tvärtom.

Efter ett par försök laddades äntligen sidan fram. På chatten fanns tre användare förutom jag själv inloggade. Tre människor. Tre män. Tre arbetsgivare, pengagivare, räkningsbetalare. Från sängbordet grep jag tag i en snodd och satte upp håret i en tofs högt på huvudet. Rättade till t-shirten: ena axeln och det svarta behåbandet skulle synas. Knöt upp knuten på shortsens: de måste vara enkla att få av. Åt upp det sista av smörgåsen och drack ett par klunkar vatten ur en flaska som stod vid sängen. Slöt ögonen ett ögonblick som för att samla styrka. Nöp mig i kinderna för att få dem rosenrosa.

De väntade.

Tre män.

På mig.

Som alltid testade jag webbkameran först för att vara säker på att ljusinställningarna stämde, att allt såg klart och trevligt ut. Lade mig sedan ner på sidan på sängen med datorn framför mig, såg noga till att en del av mina brunbrända ben syntes. T-shirten gled ner lite till över axeln, det var bara bra.

Bar hud var bara bra.

Bar hud, bara ben, bara bra.

Jag skulle snart låta männen se mig för första gången den morgonen. För första gången den dagen. För miljonte gången i mitt liv.

Jag avfytrade ett Colgateleende så fort jag aktiverade kameran för mina åskådare. De kom inte hit för

att se en sorgsen näthora. De betalade pengar för att se min roll, mitt skådespel. Jag inbillade mig att allt bara var en show, att ingenting var på riktigt, men innerst inne lurade tanken och känslan av motsatsen. Jag tyckte nog om mitt jobb för mycket.

Komplimanger och uppmaningar började genast hagla över mig när männen fick se mitt glada ansikte. Jag fnittrade åt ingenting och lekte med hästsvansen. En av männen gillade det särskilt mycket, det visste jag. En gång hade han berättat att hans systerdotter brukade göra så och att det väckte något till liv i hans byxor. Systerdottern var tolv år. Men det var hans problem, inte mitt.

Visa tutarna.

Visa fittan.

Fingerknulla dig själv.

Två fingrar i röven.

Samma uppmaningar som alltid, men jag gav ingenting gratis. Ju mer de uppmanade mig, desto högre kunde jag sätta priset. Desto mer ville jag. Tvåhundra kronor för tuttväsning, det dubbla för fittan. En femhundra för onani och trehundra extra för varje kink de kunde tänkas vilja se mig förverkliga för dem.

Det var inga fattiga män som köpte mina shower. En man hade berättat för mig att han var verkställande direktör. Jag minns inte på vilket företag, men verkställande direktör var han och jag hade lärt mig någonstans någon gång att det var någonting mycket fint och beundransvärt. Verkställande direktör. Ibland bara direktör. Aldrig vd. Den fulla titeln lät mer som ett kirurgiskt verktyg än en yrkestitel.

Var han en kniv? I mig skar han i alla fall som i ost.

Han var inloggad nu och ville prata med mig ensam. Erbjud mig extra ersättning och jag ville inte säga nej. Jag klickade på privatchattknappen och de andra i chatten stängdes av och försvann. Jag frågade honom vad han ville ha. Vilken tjänst jag skulle kunna ge honom, vad som skulle kunna få honom att må bra. Indirekt ville jag veta vad han skulle vara beredd att ge mig mest pengar för.

Jag vill se dig knulla dig själv. Du ska komma för mig.

Inget val, ingen fråga. Precis som han brukade.

Du får 2 000.

Det var överpris – det visste vi båda två – men ingen nämnde något om det.

Jag krävde alltid pengarna först och eftersom Direktören kände mig – litade på mig – satte han in pengarna på kontot direkt, utan att jag behövde förklara något. Två tusen kronor rikare, två tusen kronor fattigare. En pisstråle i havet. Hans plånbok var Atlanten.

Jag klädde av mig kläderna i solmosaiken, försökte vara graciös. Mina ben var en kråkas, men de var i alla fall mjuka och lena. Direktören ville känna huden mot sitt skäggiga ansikte, ville rispa lenheten med sin strävhet.

Behån föll av, stringtrosorna drogs av. Bröstvårtorna vreds tills de stod av sig själva. Jag fick komplimanger för min platta mage och fortfarande unga bröst. Det kändes upphetsande, skönt, stärkande.

Visa fittan nu.

Jag lydde. Särade benen, blottade mig som så många gånger förr. Direktören berömde min smutsiga ros, bad mig smeka knoppen och jag gjorde som han sa till mig. Hans ord eggade mig. Mina kinder började brinna av någonting som liknade självförtroende och kändes som njutning. Fingrarna rörde sig vant inuti mig, masserande. Direktörens påhejningar styrde tempot.

Min rygg var bar mot sängen, mitt underliv öppet mot kameran, mot världen. Fingrar inuti, fingrar utanpå, smeksmeksmek tills all energi fokuserades och strålade ner mot samma plats och vi båda skulle bli lugna. Få valuta för pengarna. Jag brydde mig inte ens om att se på skärmen längre och läsa hans ord. Jag var förlorad i egokicken, förlorad i berusningen. Ingenting var så skönt som uppmärksamheten.

Jag kom och lät honom höra mina stön och ljudet av min våthet när fingrarna gled in och ut de sista krampande gångerna. Jag log trött och lite sömnigt för kameran när det hela var över. Kände mig glad och nöjd över mig själv för en stund. Direktören tackade för uppträdandet, han hade också kommit. Jag kände mig ännu lite nöjdare och log igen. Han sa att han önskade att jag hade kunnat ta honom i munnen

och jag sa att jag önskade samma sak. Jag behövde inte mena det, men kanske gjorde jag det.

Direktören loggade ut. Tillfredsställd. Förmodligen var hans frukostrast slut och ett nytt möte skulle påbörjas. Han skulle sitta vid ett långt glasbord i en lång vit sal med en stor lång whiteboard vid ena kortsidan. För dem som lyssnade skulle han förklara sådant jag säkert aldrig skulle förstå.

Skulle han vara koncentrerad på sin uppgift eller skulle han tänka på min fitta?

Skulle han tänka på sin fru och sina barn?

Jag visste inte. Men jag hoppades att hans tankar stannade vid min nakenhet.

Kapitel 2 – då

Jag var färglös redan som liten. Oidentifierbart hår. Oidentifierbara ögon. Ingen visste vilken färg de skulle sätta på mig, ingen passade helt och hållet.

Färglös.

Men inte färgblind.

På min födelsedag hade släkten samlats hemma hos oss. Jag kunde tydligt se att min morbrors byxor var mörkbruna och att hans tröja var stickad och blå. Hans fysiska drag var däremot lite mer intetsägande, precis som mina. Inget stack ut.

Men inte nog med att jag var färglös och kanske också ganska formlös: jag hade tydligen ingen ålder heller.

Jag satt i morfars knä efter att alla hade sjungit. Ja må hon leva, han gungade mig upp och ner. Frågade hur gammal jag var, trots att vi båda två visste att han visste. Jag sa att jag var åtta år och visade med fingrarna för att göra det hela mer lättförståeligt, vuxna var ju tröga ibland. Jag meddelade att jag hade blivit gammal, äldre än senast. Då sa han:

”Åtta är ingen ålder! Vänta tills du kan sätta en nolla bakom den där åttan. Då börjar du komma ikapp mig.”

Jag förstod aldrig det där med nollan. En nolla var ingenting, hade inget värde. Vad spelade det för roll om den stod bakom min åtta? Skulle det betyda mer än om den stått före?

Åtta borde ha varit lika mycket en ålder som sjuttiofem eller sextiotre, men det verkade inte morfar tycka.

Det dröjde länge innan jag höll med honom.

Morfars hår var tunt och helt pudervitt. Min morbrors hår hade inte riktigt nått dit än, fortfarande fanns det några stänk av mörker i det ljusa. Det var ganska kortklippt, bara någon centimeter långt över hela hans huvud. Någon gång hade jag lagt mina fingrar i det. Trott att det skulle kännas som igelkottstagg, men det hade varit mjukt som pälsen på min gosekanin. Jag hatade det inte.

Min morbror älskade mig. Han var snäll mot mig, tog med mig överallt. Vi åkte till parker, till zoon, till museum och till affärer. Han köpte mig leksaker, ritböcker, pennor och dagböcker.

Jag började skriva i min första dagbok när jag var sex. På första dagen av mitt dagboksskrivande fyllde jag första sidan i den första dagboken med kärleksförklaringar till honom. Morbror var så snäll som tog med mig till Havets hus, så snäll som köpte en liten mjuk späckhuggare till mig. Så snäll som körde mig i sin bil vart jag än ville och behandlade mig som världens enda prinsessa. Min lillasyster var liten och butter. Henne gav han ingen uppmärksamhet. Men jag var ögonstenen, himlens diamant, den hyllade lilla flickan.

Jag älskade det.